

retterne, og stemmer forsaavidt med Tilstanden forinden Retsplejelovens Ikrafttræden, under hvilken Overøvrigheden kunde meddele Bevilling til fri Proces i alle Sager i første Instans.

Til §§ 18 og 34.

Forslagene skyldes en Henstilling fra Højesteret og motiveres ved, at det i den siden Retsplejelovens Ikrafttræden forløbne Tid har vist sig, at det Arbejde, som er henlagt til Ankeudvalgene, i et stort Omfang er et saadant, som naturligt og forøvrigt ogsaa ved Sø- og Handelsretten samt Landsretterne, se Lovens § 9, 6te Stykke, 2det Punktum, og § 338, 3die Stykke, udføres af en enkelt Dommer, jfr. ogsaa Lovens § 415, 5te Stykke, hvorefter Vidneafhøring og Partsafhøring, naar disse Afhøringer skal finde Sted i Sager, i hvilke Indstævnte ikke giver Møde, kan ske for et enkelt af Højesterets Medlemmer. Som det vil ses er Forslagene affattede saaledes, at det efter dem ikke er udelukket, at en enkelt Dommer kan komme til at afsige Kendelser, f. Eks. angaaende Fængsling.

Til § 19.

Efter Retsplejelovens § 478, 1ste Stykke Nr. 2, skal indgaaede Forlig, der er sluttede udenfor Forligskommission og godkendte i en saadan, kun kunne tjene til Grundlag for Eksekution, naar de er forsynede med to med Stilling og Bopæl anførte Vidners Paategning om, at Forliget forinden Skyldnerens Underskrift er lydelig oplæst for og vedtaget af ham. Disse regulerende Bestemmelser, der ikke fandtes forinden Retsplejelovens Ikrafttræden, og som er indførte for at beskytte Skyldneren, har imidlertid i Praksis vist sig at være overordentlig byrdefulde for denne, særlig ved at nødvendiggøre, at han maa publicere sine økonomiske Forhold for sine Omgivelser. Bestemmelserne, der iøvrigt heller ikke i væsentlig Grad synes at kunne forebygge de Misbrug, der tilsigtes hindrede, foreslaas derfor med Tilslutning af Sagfører-raadet slettede.

Til §§ 20—29.

Ved Retsplejeloven er der sket den Ændring i den hidtil gældende Ordning, at Afgørelser af Tvistigheder angaaende Krav, der fremsættes under Skiftebehandling, ikke som hidtil skal ske ved Skifteretten selv, men henvises til sædvanlig Rettergang ved vedkommende Underret eller Landsret. Denne Forandring er fra alle Sider erkendt at være et Tilbageskridt, idet det er langt

naturaligere at lade den Dommer, der iøvrigt har med Boets Behandling at gøre, ogsaa afgøre opstaaende Retsstridigheder, og det er derfor ved Forslaget Meningen at genindføre den Ordning, der gjaldt før Retsplejeloven. Dette medfører bl. a., at nogle af Lovens Paragrafer maa udgaa, men man har dog anset det for rettest ikke derfor at forandre de følgende Paragraftal, da man derved helt vilde forstyrre Lovens System, hvormed man nu i Praksis er begyndt at blive fortrolig.

Med Hensyn til Ordningens nærmere Gennemførelse bemærkes: Man finder det naturligst at lade ikke blot de mindre Sager, der efter Lovens almindelige Regler vilde høre under Underret, men ogsaa de større Sager, der vilde høre under Landsret, blive afgjort ved Skifteretten, skønt denne beklædes af en Underretsdommer, idet Grundene ligesaavel passer paa disse Sager, og Lovens Ordning, hvis man gjorde en Forskel, vilde blive meget indviklet. Den for Parterne mindre heldige Følge af denne Ordning, at de da ifølge § 665, jfr. § 678, heller ikke i de større Sager faar fri Adgang til at appellere til Højesteret, kan man afværge derved, at Justitsministeriet i Tilfælde, hvor det f. Eks. drejer sig om betydelige Arvekrav, stiller sig særlig imødkommende overfor Andragender om at indbringe Sagen for Højesteret. — I de Tilfælde, hvor Afgørelsen angaar materielle Retskrav, har man anset det for fornødent at give Adgang til egentlig „Anke“, ikke blot til „Kære“, idet Begrænsningen til dette Retsmiddel ifølge Motiverne til Retsplejeloven skyldtes den Omstændighed, at det kun drejede sig om processuelle Spørgsmaal. Naar et Bo behandles af Testamentseksekutorer, finder man, at Grunden til at lade Tvistigheder blive afgjorte ved Skifteretten ikke gør sig gældende, og henviser derfor dem til Afgørelse ved den sædvanlige Ret. Endelig bemærkes, at man ikke har fundet Anledning til at forlange særlig Retsafgift for Afgørelse af Tvistigheder under Skiftebehandling, der ikke har den samme almindelige Retskraft som Domme, men — ligesom efter den tidligere Ret — har ment at kunne nøjes med de almindelige Skiftegebyrer. Herfor taler ogsaa, at de Tilfælde, hvor Afgørelsen sker efter en formløs Behandling ved en blot Beslutning af Skifteretten, og de, hvor den finder Sted efter formelig Procedure ved egentlig Decision, i Praksis noget glider over i hinanden, ligesom det undertiden kan være tvivlsomt, hvem der skal anses for den egentlige Part.